HÖGT SPEL

Ett reseäfventyr berättadt af

REINHOLD WINTER.

Förts. fr. föreg. n:r.

Jag blickade upp och genombäfvades plötsligt af en genom hela min varelse gående darrning, som om jag fått en elektrisk stöt. Det var den unga flickan, som talat. Då jag kom upp på trappans öfversta steg, hade jag blott på henne kastat en flyktig och intresselös blick, enär hon då satt i skuggan, så att jag icke fullt kunde se henne. Nu vände hon emot mig sitt af en underbar skönhet och af ett ännu underbarare lif strålande ansikte. Hennes blickar logo, kinderna brunno och bakom de yppiga, halföppna läpparne blänkte tvänne jämna tandrader, så fina och hvita, att en liknelse med parlor skulle vara fadd och otillfredsställande.

Under inflytelsen af denna magnetiskt fängslande blick kändes det inom mig som om min varelse domnat. Jag endast stirrade in i dessa hypnotiserande ögon, oaktadt jag kände, att de så småningom bringade min varelse ur jämnvikt; jag förlorade liksom medvetandet om hvar jag befann mig och hade blott en half aning om, att min skizzbok halkade mig ur handen och med ett skrällande ljud föll ned i den tomma rymden under mig.

— Ack, nu tappade ni er bok! utropade lilla Mia och hoppade ned från soffan, som om hon velat hasta efter densamma.

Den unga frun fattade henne i rätta ögonblicket i armen.

— Jag ser visserligen med nöje, att du är artig och uppmärksam, mitt barn, sade hon; men jag kan icke tillåta dig att ensam klättra i trapporna. Du kan falla och skada dig.

Denna lilla scen löste mig ur förtrollningen. Jag betygade barnet min tacksamhet och gick därpå att själf söka reda på min bok. Jag kände dock, att jag löpte stor fara att falla, ty i mitt hufvud gick det omkring, mina tankar svindlade och hvart jag blickade tyckte jag mig se ett par svarta ögon, hvilka sprutade eld och lågor in i mitt bröst.

Boken hade stannat på ett af de nedersta trappstegen. Jag stod där ett ögonblick tvekande och obeslutsam om hvart jag nu skulle gå: upp eller ned, men det var också blott ett ögonblick. Sekunden därefter ilade jag åter upp för trappan. Jag kände att jag måste återse denna flicka, om jag icke på stället skulle blifva galen.

Då jag åter nådde trappans öfversta steg, hade familjen stigit upp.

— Så-å, ni hittadeer bok! utropade lilla Mia.

Den distinguerade herrn sade:

— Ni medhann visst icke att sluta er teckning, min herre?

Det låg en betoning i dessa ord, som jag i början icke förstod. Jag svarade:

— Jag hade ännu icke ens hunnit att få den halffärdig.

— Nå väl, min herre, återtog min interlokutör, då skola vi lämna er platsen ostridig och ni skall kunna arbeta i fred.

Och kallt bugande, lät han först den svartögda flickan, därpå lilla Mia och sist sin hustru passera förbi sig. Då han själf satte foten på öfversta trappsteget, rörde han flyktigt vid hatten och yttrade kallt:

— Farväl, min herre!

Lilla Mia hade nickat åt mig, då hon gick ned, men ingen af de båda damerna hade ägnat mig någon uppmärksamhet. Jag satt där som förstenad. Ljudet af deras steg bortdog allt mer och snart var det omkring mig tyst som i grafven. Jag störtade upp och utför trappan. Den kvafva atmosferen höll på att döda mig och svetten flöt i strömmar från min panna.

Hur jag kom ned vet jag ej; men då jag ändtligen befann mig ute under Guds fria himmel sjönk solen ned. Vagnen, som hållit i närheten, var borta. Den lilla familjen rullade nu i detsamma med rask fart tillbaka till staden.

Länge stirrade mina blickar på det dammoln, som hvirflade omkring vagnens hjul.

Liksom i en dröm vandrade jag tillbaka till München och tyckte att vägen aldrig ville taga slut. Jag spejade omkring mig efter en tom hyrvagn, men någon sådan stod icke att finna. Utmattad kom jag omsider hem till mitt hotell.

Jag lade mig men kunde icke somna. Den underliga flickans svarta ögon gnistrade emot mig öfver allt och jag tyckte mig ännu höra de få ord, hon talat, ljuda i mina öron. Jag kände och visste nu fullkomligt klart, att för mig var tärningen kastad; jag var hemfallen under ödets lag...

Ferdinand tystnade här och blickade länge, stum och orörlig, ned i de sorlande vågorna. Slutligen sade han, liksom omedveten om den för mig tydliga luckan i hans tankegång.

— Nå väl, min vän! Jag hade blifvit kär, brinnande, förtvifladt. Då morgonen grydde efter den långa natten, skyndade jag ut i staden, i hopp att få återse denna flicka, som i ett ögonblick orsakat en genomgripande revolution i mitt inre. Jag besökte alla kyrkor, muséer, restauranger och hotell, alla samlingar och promenadplatser, men den jag sökte stod ingenstädes att finna. Följande dag upprepade jag mina efterforskningar, men äfven denna gång utan resultat. Då aftonen kom, hade jag emellertid hunnit öfvertyga mig om, att mina resande icke funnos kvar i staden.

Men hvart hade de då begifvit sig? Hvar skulle jag återfinna dem? Först sent på natten vaknade inom mig minnet af de få ord, jag hört den unga flickan växla med lilla Mia i Pinakotekes grekiska sal. På barnets fråga: "Nå, Illy, skola icke vi också resa till Grekland?" hade den tilltalade svarat: "Nej, vi skola ju resa till Schweiz".

Jag störtade upp och sökte reda på "Hendschels Telegraph", för att studera tidtabellerna för bantågen till Lindau; men jag fann snart, att jag, för att nå denna plats, ännu måste kvarstanna i München i tretton långa timmar. Först klockan 2,5 påföljande eftermiddag afgick ett lämpligt tåg och med detsamma skulle jag hinna Bodensjöns strand till 10,5 på aftonen.

Under mina fortsatta forskningar upptäckte jag dessutom, att ångaren Bavaria, den samma, hvarpå vi nu befinna oss, skulle afgå från Lindau till Constanz i dag kl. 8,20 på morgonen. Jag tog detta som ett lyckligt omen och väntade nu tämligen lugnt. Det föreföll mig, som om ett lyckosamt förebud legat i likheten af namnen på statyn, i hvars hufvud jag först mött Illys blickar, och namnet på ångaren, med hvilken jag skulle färdas öfver till Schweiz. Att timmarne emellertid smögo långsamt förbi, behöfver jag väl icke försäkra? Dock! Omsider vardt pinan af mitt nödtvungna kvarstannande i München slut. Bantåget afgick; jag nådde den lilla östaden. Morgonen grydde; timmen för afgång slog; jag kom ombord här och här — träffade jag dig.

I det samma Ferdinand tystnade, ljöd hamnsignalen för Friedrichshafen. Maskinen saktades, propellern arbetade helt långsamt och blott af sin egen fart sköt Bavaria in i hamnen och lade till vid skeppsbron.

III.

Plantageägaren från Syd Carolina.

Friedrichshafen är en liten stad i Wurtemberg, med ett vackert läge, ett gammalt slott och mycken grönska. Staden är dessutom bekant för sin trajektskeppsfart på Romanshorn, beläget på schweizerstranden midt emot. Från hamnen har man en härlig utsikt öfver Appenzells och Voralbergs höjder.

På skeppsbron var föga lif och rörelse. Ferdinand satt en stund och betraktade staden, men snart nog ledsnade han härvid, och gick öfver till fartygets andra sida samt riktade sin kikare på Sentis, hvars hjässa glittrade i solskenet. I mina ådror flöt däremot äkta turistblod. Jag hoppade i land och vandrade ett par slag upp och ned på bryggan — för att kunna säga, att jag också hade trampat Wurtembergs jord.

Signalen kallade mig emellertid snart åter ombord. Några nya passagerare rusade öfver landgången och bland dem en undersätsig, kopparfärgad karl med amerikanskt bockskägg. Då han gick förbi mig, stötte han mig ganska omildt i sidan med en kappsäck, som han bar i handen; men någon ursäkt för detta, om också ofrivilliga beteende kom icke löje åhöra, huru han underhandlade med denne och först bjöd honom 100, så 500 och slutligen 1,000 francs, för att han skulle inköpa med ångaren till Romanshorn. Neptunisonen var emellertid obeveklig och med ett bistert drag omkring läpparne kom master Jefferson tillbaka från sin misslyckade expedition. Då han passerade förbi oss, frågade han med ett gäfvallt löje:

— Huru mycket har ni gifvit kaptenen för att han skulle gå rakt på Constanz?

Utan att afvakta något svar, gick han därpå ned i salongen och vi sågo på länge icke till honom vidare.

— Måtte vi blott icke få denne halfgalne narr till sällskap under någon längre del af vår resa! yttrade Ferdinand, då amerikanaren försvunnit, och för egen del instämde jag af allt hjärta i denna önskan.

Emellertid hade Bavaria skjutit rask fart och fört oss allt närmare den forna riksstaden Constanz, hvars vackra torn och byggnader speglade sig i de klara vågorna. Till höger om staden syntes den öfver Rhen ledande stäthga järnvägsbron, hvilken smyckats med statyer. Till vänster uppsteg landet i mjuka, gröna kullar, ur hvilkas löfmassor små förtjusande villor blygsamt frambliekade.

Passagerarne började redan sammanplocka sina saker och gjorde sig färdiga att lämna fartyget, fastän detta ännu hade ett godt stycke till land. Då äfven jag omsider gjorde min af att resa mig upp, ladé Ferdinand sin hand på min axel och frågade:

— Ämnar du stanna i Constanz, eller hvart begifver du dig?

— Hvarken tiden eller kassan tillåter mig att stanna på andra än de märkligaste orterna. Jag ämnar med första lägenhet resa vidare till Schaffhausen.

— Med ångbåt eller järnväg?

— Med ångbåt, såsom den vida angenämaste turen.

— Om jag blott visste, sade Ferdinand, mera för sig själf än till mig, hvilken väg Altenbergs tagit. De lämnade troligtvis Lindau i går. Kanske reste de till Bregenz; kanske ha de öfver Rorschach begifvit sig in i landet.

— Det tror jag icke. De kunna svårligen ha rest rakt i söder, ty järnbanan slutar vid Chur, hvadan de vid Sargans måste vända sig emot nordväst, för att uppnå Zurichersjön. Öfver Frauenfeld och Winterthur kunna de möjligen ha färdats, men i så fall skola vi säkerligen sammanträffa med dem i Zurich eller också i Luzern.

— Du tror sålunda....?

— Att de rest öfver Schaffhausen. Routen Lindau—Constanz—Schaffhausen är en af Schweizer-turisternas stora stråkvägar, och en resande, som inkommit från nordost, färdas troligen icke förbi utan att se Laufen. Jag antager som sannolikt, att dina resande stannat öfver natten i Constanz, och att de i dag med ångare begifvit sig västerut. Häller denna förmodan streck, så sammanträffa vi med dem vid Rhenfallet.

En blixt af glädje uppklarnade Ferdinands ansikte och han reste sig, med sin gamla spänstighet.

— Tack för dessa ord, sade han. De gifva mig mod och hopp. Mitt beslut är nu fattadt. Jag följer dig till Schaffhausen på ångare, om du ej har något däremot.

— På intet vis.

Bavaria hade under tiden blifvit förtöjd vid hamnkajen. Vi hoppade i land och gingo direkt till en liten ångare, som ett stycke därifrån låg redo att afgå utför Rhenfloden.

Denne ångare hette Neptun. Han var lång och smal som de en tid moderna cigarrskepen, och var uppenbarligen bygd för snällfart mellan Schaffhausen och Constanz, hvilken sträcka af Rhen besväras af ganska häftiga strömsättningar och hvirflar. Däcket vimlade redan då vi anlände af passagerare och ännu flera strömmade till, så väl från Bavaria som från staden. Bland de förstnämnda befann sig jämväl master Harry Jefferson.

Endast med svårighet lyckades vi erhålla plats, först för vära reseffekter och sedan för oss själfva. Ferdinand betraktade forskande samtlige passagerarne, såsom jag tydligt nog insåg, för att iakttaga om familjen Altenberg befann sig ombord; men jag märkte snart af hans mulnande panna, att så icke var förhållandet.

Neptun lade ut från land, beskref lätt och ledigt en halfcirkel till vänster, sköt som en pil in under järnvägsbron och dansade sedan lustigt framåt Rhens klara, ljusgröna vågor.

Det är ett täckt landskap, floden här genomflyter, ehuru det kanhända icke svarar emot allas förväntningar. Snart öppnar sig emellertid framför resanden den lilla vackra Zeller- eller Untersee, hvarefter landskapet tilltager både i storslagenhet och skönhet. På södra strandens höga, löfklädda kullar ligga borgar, villor och slott, och nere vid vattnet små åldriga, egendomliga och romantiska städer. Vid Berlingen börjar floden på nytt att sammandraga sig. Dess strömfåra är här ej ungefär en svensk mil nedåt verkligen vördnadsbjudande.

Det ringde till frukost i det samma ångaren lade ut från Steckborn och vi voro nog lyckliga att bli bland de första, som serverades. Det knappa utrymmet på den lilla båten vållar nämligen att serveringen måste ske successivt. Man äter å la carte och den, som är mäst påpasslig, får först sina rekvisitioner utförda.

Vi hade hittills lyckats att undvika master Jeffersons blickar, men nu ville händelse att han, som, utan undsende för någon af medpassagerarne, armbågade sig fram genom mängden, slog sig ned vid bordets andra sida midt emot oss. Liksom till följd af en tyst öfverenskommelse lätsade vi icke observera honom, utan samtalade på nytt modersmål, hvilket vi antogo vara alldeles obekant för samtliga de öfriga passagerarne.

— Hvad ämnar du göra, då du återfinner den flicka, du nu söker och för hvars skull du afstod från din till ämnade resa till Grekland? frågade jag.

— Hvad jag ämnar göra? upprepade Ferdinand. Ack, det vet jag knappast, emedan jag aldrig själf tänkt därpå. Men mitt hjärta har behof af att återfinna henne. Jag måste se henne; måste lära henne att älska mig och sedan....

— Sedan....?

— Är följden gifven. Hon blir min maka och följer mig i lif och död.

— Men har du betänkt, hvilka följder ett sådant steg kan hafva?

— Det har jag. Jag vet att mina stackars föräldrar, som jag hittills gjort blott ringa glädje, skola anse mig förlorad, och att mitt giftermål med denna flicka skall i grund tillintetgöra deras planer och förhoppningar. Men jag kan icke hjälpa det. Till hvad som inträffat äro de själfva skulden. Hade de icke med sådan ifver velat påtvinga mig denna kusin, som jag hatar, fastän jag knappast sett henne, så hade jag ännu varit kvar i Sverige och aldrig sammanträffat med denna svartögda okända.

— Nå väl, det var sakens ena sida; är du säker på att den icke har ännu en? Huru går det med fideikommisset, om du gifter dig med en ofrälse flicka eller med en utländska?

Ferdinand spratt till.

— Det vet jag icke, sade han; men det må gå därmed hur det vill och kan. Jag skall aldrig egna detsamma en halft beklagande tanke, om det går mig ur händerna. Jag äger lyckligtvis medel att själf försörja mig.

Jag frågade icke på hvad sätt och han yttrade därför om en stund, utan uppfordran:

— Du påminner dig kanske, att jag från ungdomen haft en rätt framstående fallenhet för teckning. Ett par gånger har det roat mig att till en illustrerad tidskrift i Leipzig sända några skizzer, hvilka med tacksamhet blifvit mottagna och använda. Då jag för ett par veckor sedan genomreste staden, uppvaktade jag tidskriftens ägare och redaktör. Han tog emot mig med synnerlig artighet och erbjöd mig slutligen, till min stora öfverraskning, fast engagement som tidskriftens resande tecknare, mot ett gage af 3,500 thaler om året.

—Då har du aldrig för honom yppat ditt verkliga namn, anmärkte jag.

— Det är sannt, svarade Ferdinand. Jag hade tagit mig en signatur, "Agnar Brand", och under detta namn presenterade jag mig för honom.

— Nå och ditt svar?

— Jag blygdes för att säga honom sakens sammanhang och bad om betänketid, emedan jag ansåg det lättare att afslå hans erbjudande skriftligen. Emellertid står hans anbud fast ett år — och nu skall jag betänka mig innan jag vägrar att antaga det samma.

— Och du tror dig kunna lefva som äkta man på 3,500 thaler om året?

— Fullkomligt. Mina vanor äro mindre dyrbara än du tyckes förmoda.

— Känner du då också din tilltänkta makas vanor och hvilka fordringar hon kan ställa på den, som en gång blir hennes man?

—Nej, det vet jag icke, svarade Ferdinand. Jag hoppas dock det bästa, tillade han, efter en stunds paus.

Hit hade vi hunnit i vårt samtal, då det behagade mr Jefferson att afbryta det.

Sedan han med en nästan fabulös skyndsamhet slukat trenne rätter mat, en stor butelj skotskt öl och ett par remmare Rhenvin satt han och studerade en liten stationskarta, som man på denna linie gratis erhåller, då man köper biljett till resan. Han hade klockan i handen och gjorde tvifvelsutan mycket djupsinniga beräkningar.

— Hör på, gentlemän, utropade han plötsligt. Jag slår vad med er om hundra francs, att Neptun icke hinner fram till Schaffhausen på bestämd tid.

Vi hade hunnit till Stein och klockan var 12,45 på eftermiddagen. Enligt tidtabellen skulle vi om en timme ha uppnått resans mål, det ungefär tre mil aflägsna Schaffhausen.

Jag betraktade Ferdinand och Ferdinand betraktade mig. Båda funno vi det lika obehagligt att byta ord med amerikanaren. Denna gång tog jag honom emellertid på min lott.

— Master Jefferson, yttrade jag, jag har förut aldrig farit denna väg och kan följaktligen icke med noggrannhet beräkna de omständigheter, som kunna inverka på fartygets gång.

—Men ni kan väl åtminstone göra ett antagande.

— Det vill och kan jag. Då jag betraktar flodens bredd här, den hon hade emellan Steckborn och Hemmenhofen och den hon längre fram får, exempelvis vid Diessenhofen, så blir det mig klart, att vattnets lopp blir allt snabbare och att följaktligen vår ångare om en stund kommer att skjuta svindlande fart. Men trots allt detta är jag ändock böjd att gå in på er åsikt. Det synes mig verkligen otroligt, att Neptun kan hinna fram på bestämd tid.

Jag hade beräknat att på detta sätt komma ifrån den odräglige karlen; men häruti hade jag grymt missräknat mig.

— Så-å, ni tror det? utropade han. Nå väl, då slår jag vad om med er om hundra francs, att vi verkligen komma fram till Schaffhausen innan tiden är ute.

Jag vardt verkligen en smula öfverraskad af denna vändning. Ferdinand kunde icke tillbakahålla ett leende. Jag måste på nytt uttänka en manöver, genom hvilken jag kunde undkomma amerikanaren; men att ännu en gång gå in på hans mening och på så sätt göra honom vapenlös, det kunde jag icke.

— Jag ändrar icke mina åsikter lika lätt som ni gör, mr Jefferson, svarade jag, men ehuru jag anser att föga fara för mig vore för handen, för den händelse jag antoge vadet, så förbjudes jag af mina principer att göra det. Vi europeer äro icke millionärer, såsom herrar plantageägare i Syd Carolina.

— Bah, genmälde amerikanaren och strök med ena handen hastigt öfver sitt gulbruna skägg. Ni vill sålunda icke. Nå väl, det är er ensak och ni gör som ni själf behagar, fastän detta väl icke vore kostbarare än att mufa kaptenen på Bavaria, för det han icke skulle gå in till Romanshorn. Men i en sak hade ni orätt. Ni talade om att ändra åsikter. Hur tusan kan det bli fråga om åsikter i en sådan här sak? Det är ju blott ett skämt, en liten rolighet, vet jag. Slum pen afgör; det kan komma att hänga på en half eller hel minut, och det är just det pikanta i saken. Jag ville endast på ett angenämt sätt fördrifva tiden för oss å ömse sidor.

Jag bugade mig, något ironiskt, tror jag, till tack för hans välvilja. Han märkte icke mitt knappt undertryckta löje, utan fortfor att prata:

—Men att ni icke är begifven på spel, är i själfva verket icke något hinder för att vi kunna ha det trefligt tillsammans. Hvart reser ni?

Ferdinand tog här ordet ifrån mig och svarade i mitt ställe:

—Till en början till Schaffhausen. Hvart vi sedan begifva oss, kommer att bero på omständigheterna.

— Så är det också med mig, svarade mr Harry Jefferson, i det han tände en ny spansk cigarr. Min åsikt är, att man aldrig skall utkasta någon bestämd marschroute, då man reser för att roa sig.

Därpå utsträckte han handen efter ringklockan, som stod på bordet, satte densamma häftigt i rörelse och befallde den tillskyndande uppassaren att servera honom en tredje remmare Rhenvin.

—Du skall få se, yttrade Ferdinand sakta till mig, att vi få vara ytterst försiktiga, om vi icke under fortsättningen af vår resa skola få den där grobianen på halsen.

(Forts.)

Kvinna sjuk i åratal.

Önskar omtala för andra kvinnor hur hon blef frisk.

Hammond, Ont. — "Under den kritiske perioden, då ej ens doktorn som i åratal behandlat mig, kunde gifva mig lindring, blef jag på ett underbart sätt hjälpt af Lydia E. Pinkhams Vegetable Compound. Jag hade förfärlig hufvudvärk och förstoppning och var utomordentligt närvös. Allt detta botades fullständigt och jag gifver eder gärna tillåtelse att offentliggöra mitt bref". Mrs. Louis Beaucage, Sr., Hammond, Ont., Canada.

New Brunswick, Canada. — "Jag kan hjärtligt rekommendera Lydia E. Pinkhams Vegetable Compound åt hvarje lidande kvinna. Jag begagnade det för svag och smärtsam menstruation och det hjälpte mig." Mrs. De Vere Barbour, Harvey Bank, New Brunswick, Canada.

Lydia E. Pinkhams Vegetable Compound är tillredt af rötter och örter och innehåller inga narkotiska eller skadliga droger. Det är hittills det värksammaste läkemedel för kvinnosjukdomar, och dess värkningar omtalas i tusentals intyg som finnas i Pinkhamska laboratoriet i Lynn, Mass. Det är hvarje lidande kvinnas skyldighet mot sig själf att försöka Lydia E. Pinkhams Vegetable Compound.

Då ni önskar ett speciellt råd bör ni skrifva till Lydia E. Pinkham Medicine Co., (förtroligt), Lynn, Mass. Edert bref öppnas, läses och besvaras af en kvinna och hålles strängt hemligt.

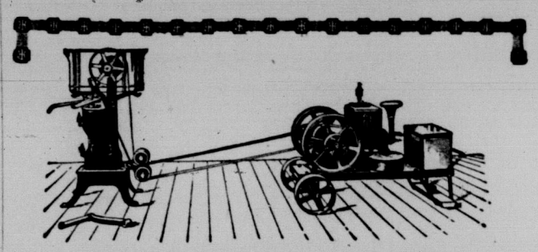

Gräddseparator besparingar.

EN I H C gräddseparator inbesparar pängar för er på flera sätt, än folk veta. Den sparar grädde, emedan den faktiskt afskummar allt smörfett från mjölken. Den inbesparar foder. Kalfvar och grisar frodas af den söta, varma skummjölken, som kommer direkt från separatorn. Den sparar fetthalten. Den mäjerist, som uppföder djuren med skummjölk, förlorar mycket litet fetthalt. Den man, som säljer all mjölk, förlorar nära $4.80 per kreatur om året i fetthalt. Dessa tre besparingar, som ej äro alla, en gräddseparator gör, äro viktiga nog att noga öfvervägas.

I H C Grädd-Separator

Dairymaid eller Bluebell

tillvärkas äfven med sådan stor kraftutstyrsel, som illustreras här ofvan. Maskinen är af en hästkraft med bakhjulsutväxling, afkyld matarinrättning I H C maskin, som kan afskiljas och användas till att draga alla små maskiner. Separatorerna äro tillvärkade för att vara länge och äro i fullt stånd att skumma. De hafva solida fosforbrons bussningar till axellager; centraloljesystem, som aldrig sviker; "trouble proof bowl spindle bearings"; spiralutväxling, som lätt kan rengöras. Det finns fyra lämpliga storlekar af hvarje stil. Från I H C lokalagenterna, som demonstrera dessa maskiner. Skaffa en katalog och fullständiga upplysningar om dem eller skrif till närmaste afdelningskontor.

International Harvester Company of Canada, Ltd
BRANCH HOUSES
At Brandon, Calgary, Edmonton, Estevan, Hamilton, Lethbridge, London, Montreal, North Battleford, Ottawa, Quebec, Regina, Saskatoon, St. John, Winnipeg, Yorkton.

Eddy's senaste tändsticka

Säker---Tyst
Icke - giftig

Den nya "Ses-qui"

De enda tändstickor af detta slag i Canada.

Topparna äro fullkomligt ofarliga. Ni eller edra barn kunna bita i dem eller svälja dem utan fara.

Sälda i två storlekar — vanlig storlek och fickstorlek. Skydda er själf genom att endast använda Eddy's nya "Ses-qui".

Fråga er handlare.

Män! Rådfråga Dr. Leigh Co.,

Dr. L. K. Leigh.

den gamla pålitliga svenska läkareanstalten för skicklig och samvetsgrann läkarehjälp, och experimentera icke med patentmediciner, profbehandlingar eller elektriska bälten. **Dr. Leigh** har gjort privata, nervösa och kroniska sjukdomar till specialitet och har under sin 20-åriga praktik i Chicago behandlat och botat hvarje tänkbar form af dessa sjukdomar, af hvilka många kroniska fall af andra läkare förklarats hopplösa.

Unga Män! Förlora aldrig hoppet om att återvinna Er förlorade hälsa och mannakraft, ty vi kunna bota Eder. Sjukdomar i systemet, förorsakade genom ungdomligt oförstånd och synder, såsom nervositet, hjärtklappning, smärter i ryggen, förlust af lifskraft, matthet, hufvudvärk, sömnlöshet, dålig matsmältning och liknande lidanden botas fort och billigt i djupaste hemlighet genom de nyaste och mest pålitliga metoder.

Njur- och blåssjukdomar, blod- och hudsjukdomar, bröst- och magåkommor, nervös svaghet, striktur, åderbråck, snart sagdt alla sjukdomar hos män, behandlas och botas enligt snabba, säkra och vetenskapliga metoder. Ni kan lita på ärlig behandling samt de bästa mediciner och behandlingssätt, och vårt arvode är så rimligt, att alla kunna draga nytta af vår hjälp. Absolut tystlåtenhet garanteras.

Rådfrågning, personligen, genom bref eller frågelista, är alldeles kostnadsfritt.

Värdefull Rådgifvare Fritt

"GODA RÅD," den berömda svenska boken, som Dr. Leigh skrifvit och som behandlar de flesta sjukdomar hos män, ungdomssynder och deras följder samt lifvets hemligheter och äktenskapet etc. borde läsas af män i alla åldrar. Boken, jämte frågelista, sändes alldeles gratis och portofritt i föreglagt omslag till alla, som insända namn och adress till

DR. L. K. LEIGH, 177 No, State Street, B 14, Chicago, Ill.

Landsmän!

Vid behof af

TÄLT, MARKISER, VERANDA GARDINER, PRESENNINGAR, SEGEL, BÄRSÄCKAR, eller annat till tältmakeriyrket hörande, tillskrif mig om hvad ni önska, uppgifvande mått och jag skall med nöje sända eder profver med prisuppgift.

Förstklassigt arbete till moderata priser garanteras.

Central Tent & Awning Works.

P. O. Box 360. Oscar Johnson. Phone 86 North.

766 Fort William Road, Port Arthur, Ont.